

15 Απριλίου 2016

Όσιος Σοφιανός: κράτησε μόνος του την πίστη στην Ήπειρο! (π. Νεκτάριος Πέττας, Αρχιμανδρίτης)

/ [Πεμπουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1XjvCN5>]

Με ανάλογο θαυμασμό για την προσφορά του οσίου Σοφιανού γράφει και ένας άλλος Ηπειρώτης συγγραφέας, ο Οικονόμου, που τον χαρακτηρίζει: «τω όντι μεγάλην εθνικήν φυσιογνωμίαν και πρόδρομον του 1821, διότι, εις κρισίμους διά το έθνος στιγμάς, ύψωσε μέγαν αναχαιτιστικόν φραγμόν εις την βάρβαρον και αλλόθρησκον επιβουλήν προς εξισλάμισιν της περιοχής του και ανέτρεψεν ούτω τα σκοτεινά σχέδια της φυλετικής εξαφανίσεως του Χριστιανισμού εις την ελληνικήν εκείνην γωνίαν της ακραίας περιοχής».

Αλλά και ο Οικονομίδης, εξυμνώντας τον όσιο Σοφιανό, γράφει ανάμεσα σε άλλα: «Η σπουδαιότης και το μέγεθος του έργου του Σοφιανού είναι τοιούτον, ώστε να δικαιούται της απείρου ευγνωμοσύνης σύμπαντος του Ηπειρωτικού κόσμου. Εις τον Σοφιανόν οφείλομεν, εάν μή όλοι οι Ηπειρώται, τουλάχιστον οι ημίσεις, το ότι είμεθα Χριστιανοί και Έλληνες. Διά την Ήπειρον ο κορυφαίος των ευεργετών της είναι ο Σοφιανός».

Οι τολμηροί αγώνες του οσίου Σοφιανού ενίσχυσαν το φρόνημα των κατοίκων της Ηπείρου και χαλύβδωσαν τη δύναμή τους, όχι μόνο κατά τη διάρκεια της ζωής του, αλλά και στα μετέπειτα χρόνια. Η δυνατή σφραγίδα του περάσματός του επηρέασε τους συντοπίτες του, όταν επαναλήφθηκαν οι εξισλαμιστικές πιέσεις των Τούρκων. Γράφει για το γεγονός αυτό ο Philippson: «Εις την διδασκαλίαν αυτού οφείλεται η εμμονή του τμήματος τούτου και της Ρίζης και Ζαγοριάς εις την πάτριον θρησκείαν κατά το 1730 -1735, ότε οι κάτοικοι των χωρίων

αντέστησαν κατά των αγρίως επιτεθέντων γειτόνων εξωμοτών, οίτινες άλλοτε διά της βίας, άλλοτε δε διά μυρίων εκβιαστικών τρόπων, προσεπάθουν να εκβιάσουν αυτούς και αλλαξοπιστήσουν ».

Έτσι τα μέρη αυτά είχαν δώσει νικηφόρα τη μάχη κατά του εξισλαμισμού. Και όταν μετά από 70 περίπου χρόνια, έφτασε στην Ήπειρο ο ισαπόστολος πατρο-Κοσμάς ο Αιτωλός, όχι μόνο δεν συνάντησε εμπόδια και δυσκολίες στην περιοχή, αλλά βρήκε το πρόσφορο έδαφος για τη στερέωση της χριστιανικής πίστης, την ανάπτυξη της ελληνικής παιδείας και την καλλιέργεια της εθνικής ιδέας.

Σοφιανού, όσο και αν δεν έχει προβληθεί στο βαθμό που θα έπρεπε στους Έλληνες, δεν παύει να είναι καίριο και σπουδαίο μέσο για το έθνος και την πίστη μας.

Για το λόγο αυτό ο όσιος Σοφιανός, επίσκοπος

Δρυϊνουπόλεως και Αργυροκάστρου, αποτελεί κέντρο αναφοράς τις όψιμες ιστορίας του τόπου από τους Ηπειρώτες λογίους και ιστορικούς. Ο λαός μάλιστα, του οποίου το κριτήριο είναι αλάθητο και ισχυρό και αναγνωρίζει και τιμά τους πραγματικά άξιους και μεγάλους, ανακήρυξε τον Σοφιανό τοπικό άγιο και ανέκαθεν τιμούσε τη μνήμη του την 26η Νοεμβρίου, επέτειο του θανάτου του, με ευλαβικό θρησκευτικό πανηγύρι. Εκεί, στη Μονή των Αγίων Αθανασίου και Σοφιανού στην Πολύτσανη, όπου ασκήτεψε και ετάφη ο Όσιος και την κατέστησε κέντρο ελληνορθόδοξης παιδείας, όσο ζούσε, συγκεντρώνονταν κάθε χρόνο χιλιάδες χριστιανοί και μουσουλμάνοι, για να τιμήσουν με την πρέπουσα

ευγνωμοσύνη τον όψιμο άγιο του χριστιανισμού και του ελληνισμού, τη σεπτή μορφή του επισκόπου τους, του Σοφιανού. Ανάλογο προσκύνημα γίνεται και στον κεντρικό ναό των Ταξιαρχών στην Πολύτσανη, που φιλοξενεί το ιερό σκήνωμά του, με παρακλήσεις προς τον Όσιον για κάθε πρόβλημα σωματικό ή πνευματικό.

Ακόμη και κατά την περίοδο, που το Μοναστήρι του είχε μετατραπεί σε στρατόπεδο από το κομμουνιστικό καθεστώς στη χώρα αυτή, το ταξίδι της ψυχής του αδούλωτου λαού της, στρέφεται προς τη μορφή του, για να αντλήσει δύναμη και παραμυθία, με την κρυφή προσδοκία, πως κάποιος σύγχρονος Σοφιανός, ακολουθώντας τα βήματά του, θ' απαλλάξει τον τόπο και πάλι από τη σύγχρονη λαίλαπα της εξωμοσίας και των διωγμών, που επέβαλε ο αλβανικός αθεϊσμός. Γιατί, όπως ορθά λέγει ο Φάνης Μιχαλόπουλος, «για την ευγνώμονη Πολύτσανη ο Σοφιανός είναι άγιος και στην καρδιά της μένει ανεξάλειπτη η μνήμη του».

Πηγή: Αρχιμανδρίτου Νεκταρίου Ν. Πέττα, Προέδρου του μη κερδοσκοπικού Ινστιτούτου «Χριστόφορος Παπουλάκος», «ο Όσιος Σοφιανός, Επίσκοπος Δρυϊνουπόλεως και Αργυροκάστρου, Ο Σημειοφόρος († 26-11-1711) και η Πολυτσάνη Πωγωνίου», Β΄ Έκδοσις, σελ. 9-16, Αθήνα 2009, Ινστιτούτον Χριστόφορος Παπουλάκος.